

**Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság**  
**2.Bf.118/2013/10. szám**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. év szeptember hó 24. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta az alábbi

**ítéletet:**

A vesztegetést állítva elkövetett befolyással üzérkedés büntette és más bűncselekmények miatt a vádlott és társai ellen indult büntető ügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2012. év szeptember hó 24. napján kelt 24.B.60/2010/94. számú ítéletét az I.r. és a II.r. vádlott tekintetében **megváltoztatja.**

A vádlottak korrupciós bűncselekményét társtettesként elkövetett befolyással üzérkedés büntettének (Btk. 299.§ (1) és (2) bekezdés a./ pont) minősíti.

A vádlottak II. tényállási pontban rögzített cselekményeit egységesen 3 rb. társtettesként elkövetett csalás büntettének (Btk. 373.§ (1) és (2) bekezdés bc./ pont, (3) bekezdés b./ pont), melyből 1 rb. kísérlet (II/3. tényállási pont), 1 rb. folytatólagosan elkövetett (II/1. tényállási pont),  
a III. pontban írt vagyoni elleni cselekményt társtettesként folytatólagosan elkövetett csalás büntettének (Btk. 373.§ (1) és (2) bekezdés bc./ pont, (4) bekezdés b./ pont),  
míg a IV. pontban írt hivatali bűncselekményt az I.r. vádlott vonatkozásában hivatali visszaélés büntettének (Btk. 315.§ c.) pont) minősíti.

A főbüntetésre utalást mellőzi.

Megállapítja, hogy a vádlottak feltételes szabadságra bocsáthatóságának legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő nap.

Az I.r. vádlott vonatkozásában a vagyonekobzás összegét 150.000,- (egyszázötvenezer), míg a II.r. vádlott esetében 430.000,- (négy százharmincezer) forintban jelöli meg.

A II.r. vádlott helyesen 2009. december hó 1. napjától 2010. március hó 26. napjáig, illetve 2012. május hó 23. napjától volt előzetes fogvatartásban, a 2012. szeptember hó 24.-ei befejező időpontra utalást a beszámításnál mellőzi.

Az előterjesztett polgári jogi igények vonatkozásában a kötelezés jogcímét kártérítésként jelöli meg.

Az elsőfokú eljárásban egyetemleges kötelezés tárgyát képező 217.397,- (kettőszáz-tizenhétezer-háromszázkilencvenhét) forint bűnügyi költségből I.r. vádlott 108.699,- (egyszáznyolcezer-hatszázkilencvenkilenc) forint, míg a II.r. vádlott 108.698,- (egyszáznyolcezer-hatszázkilencvennyolc) forintot köteles megfizetni.

A II.r. vádlott lakóhelye megszűnt.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I.r. és a II.r. vádlottak tekintetében helybenhagyja.

A II.r. vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

### **I n d o k o l á s :**

A Budapest Környéki Törvényszék a 2012. szeptember hó 24. napján kihirdetett 24.B.60/2010/94. számú ítéletével a távollévő az I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett a Btk.256.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (2) bekezdés a./ pontja szerint minősülő befolyással üzérkedés büntetében, 3 rb. a Btk.225.§-ba ütköző hivatali visszaélés büntetében, 3 rb. társtettesként elkövetett a Btk.318.§ (1) bekezdésébe ütköző, az (5) bekezdés b./ pontja szerint minősülő csalás büntetében, társtettesként elkövetett a Btk.318.§ (1) bekezdésébe ütköző, az (5) bekezdés b./ pontja szerint minősülő csalás büntetének kísérletében, valamint a Btk.225.§-ba ütköző hivatali vesztegetés büntetében, ezért halmazati büntetésül 6 év 6 hónap börtönbüntetésre, mint főbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés büntetés tartamába a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte, ezen túlmenően 275.000.- forint összegre vagyonekobzást rendelt el.

A II.r. vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett a Btk.256.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (2) bekezdés a./ pont szerint minősülő befolyással üzérkedés büntetében, 3 rb. bűnsegédként elkövetett a Btk.225.§-ba ütköző hivatali visszaélés büntetében, 3 rb. társtettesként elkövetett a Btk.318.§ (1) bekezdésébe ütköző, az (5) bekezdés b./ pontja szerint minősülő csalás büntetében, valamint társtettesként elkövetett, a Btk.318.§ (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés b./ pontja szerint minősülő csalás büntetének kísérletében állapította meg, ezért halmazati büntetésül 4 év börtönbüntetésre mint főbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte és vele szemben 275.000,- forint összegre vagyonekobzást rendelt el. Beszámítani rendelte az előzetes fogvatartásban az ítélet kihirdetéséig töltött időt, 275.000.- forint összegre vagyonekobzást rendelt el. Rendelkezett az eljárás során

előterjesztett polgári jogi igényekről, valamint a felmerült bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet a III.r. vádlott vonatkozásában a kihirdetés napján jogerőre emelkedett és a szabadságvesztés kivételével végrehajthatóvá vált.

Az ítélet ellen a távollévő az I.r. vádlott meghatalmazott védője, valamint a II.r. vádlott és meghatalmazott védője a büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.766/2011/8. számú átiratával a fellebbezéseket megalapozatlannak tartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítékokat megvizsgálta, azokat egyenként és együttesen értékelve mérlegelési jogkörében állapította meg a történeti tényállást. A tényállás annyiban hiányos, hogy az I.r. vádlottra vonatkozóan nem jelöli meg az egyes elkövetéseknél, hogy azokat a terhelt rendőrfőtörzsőrmesterként valósította meg, ezért azt e körben ki kell egészíteni, a rendelkező részben az I.r. vádlott neve mellett a rendfokozatot szintén szerepeltetni kell. A kiegészített tényállás egyebekben felülbírálatra alkalmas. A bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem fogadta el a vádlottak védekezését.

A bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és helyesen minősítette a közélet tisztasága elleni, valamint a kísérletként elkövetett vagyon elleni, továbbá I.r. vádlott IV. számú tényállási pontban írt hivatali bűncselekményét. Részben tévedett ugyanakkor a társtettesként elkövetett 3 rb. csalás büntette minősítésekor. A II/2. számú tényállás alapján a vádlottak szándéka 100.000.- forint kár okozására irányult, amelyből ténylegesen 50.000.- forint kár keletkezett. Az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a természetes egységet alkotó cselekmények egységes jogi értékelést vonnak maguk után, a minősítés a hátrányosabb következményekkel járó részcselekményekhez igazodik, ezért a befejezettként minősítés mellett a cselekmény részbeni kísérletként elkövetettként nem értékelhető. Ennek megfelelően a minősítésnél a 100.000.- forint kárt kell alapul venni, mely kisebb kárnak tekintendő, a helyes minősítés e cselekmény vonatkozásában a Btk.318.§ (5) bekezdés b. pontja helyett e törvényhely (4) bekezdés b./ pontja szerint minősülő csalás büntette. A további vagyon elleni cselekmények minősítése törvényes.

Az ügyészi álláspont szerint nem járt el helyesen a bíróság, amikor a vádlottakkal szemben a 3 rb. csalás büntettével halmazatban a hivatali visszaélés büntettét is megállapította. Tény, hogy az I.r. vádlott jogszerű eljárások keretében a sértettek bizalmát személyes célokra használta fel. Megtévesztő magatartása azonban nem választható el a később megvalósuló tévedésben tartástól, amely a csalásos cselekmények törvényi tényállási eleme. A hivatali visszaélés általános jellege miatt csak az ehhez képest speciális vagyon elleni cselekményt kell megállapítani. Az alapcselekmény hiányában II.r. vádlott bűnsegédi magatartása fel sem merülhet.

Az ítélet tartalma szerint a büntetés kiszabása során a bíróság helyesen vette figyelembe a vádlottak javára és terhére jelentkező enyhítő és súlyosító körülményeket. Helyesen döntött, amikor a jelentős tárgyi súlyú bűncselekményeket társtettesként megvalósító vádlottakat végrehajtandó börtönbüntetésre ítélte. Az I.r. vádlott középértéknek megfelelő és a II.r. vádlott attól kedvezően eltérő büntetése nem tekinthető eltúlzottan súlyosnak és megfelel az ítélet belső arányosságának is. A mellékbüntetés a főbüntetéssel arányos, a büntetés enyhítésére irányuló vádlotti és védői fellebbezések nem vezethetnek eredményre. Az ügyészi álláspont szerint tévedett a bíróság a vagyonekbevétele megítélésénél is, amikor a polgári jogi igényrel nem érintett kár, illetve a bűncselekményből származó vagyon tekintetében I.r. és II.r. vádlott tekintetében megfelezte az értékeket. Helyesen I.r. vádlott esetében 175.000.- forint, míg II.r. vádlott vonatkozásában 405.000.- forint összegre kell a vagyonekbevétele elrendelni. Az ügyészi álláspont szerint a bíróság egyéb rendelkezései a törvényi előírásoknak megfelelnek.

A fellebbezési főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítélet az ítéletet oly módon változtassa meg, hogy a 3. rb. hivatali visszaélés büntetében mellőzze a bűnösség megállapítását, mindkét vádlott II/2. számú tényállásában foglalt cselekményét minősítse a Btk.318.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés b./ pontja szerint minősülő csalás büntetéként, a vagyonekbevétele összegét vádlottanként módosítsa, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

A nyilvános ülésen az I.r. vádlott meghatalmazott védője a megállapított tényállást nem támadta, ugyanakkor kitért arra, hogy a büntetés kiszabása körében I.r. vádlott javára figyelembe vehető enyhítő körülményeket a törvényszék hiányosan sorolta fel. Nem vette figyelembe, hogy az I.r. vádlott két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, büntetlen előéletű. Az időmúlás nyomatékos enyhítő körülmény, mert a másodfokú elbírálásig újabb 1 év telt el, függetlenül attól, hogy az I.r. vádlott ismeretlen helyen tartózkodik. A védő megítélése szerint az ítélet belső arányossága sérült, ezért a II.r. vádlott büntetéséhez közelebb álló mértékű büntetés kiszabását indítványozta. Az ügyészi ítéletben foglaltakat a cselekmények minősítését illetően osztotta.

A II.r. vádlott meghatalmazott védője az ügyészi ítéletben foglaltakkal a minősítést illetően egyetértett. Felhívta a figyelmet arra, hogy az ítélet védenye vonatkozásában nem tesz indítványt a II/2. tényállásban foglalt vagyon elleni cselekmény enyhébb minősítésére, mely nyilvánvaló elírási hiba. Sérelmezte, hogy az ítélet a büntetés kiszabása körében a középértékre hivatkozik, mely az elkövetéskor még nem volt hatályos rendelkezés.

A II.r. vádlott igazolt betegségei, büntetlen előélete, az időmúlás nyomatékos értékelése kapcsán a büntetés enyhítését látta indokoltnak II.r. vádlott igazolt betegségei, büntetlen előélete, az időmúlás nyomatékos értékelése kapcsán. Rámutatott arra, hogy a II.r. vádlott büntetés-végrehajtási intézetben tanúsított magatartása kifogástalan, 2 kk. gyermek eltartásáról gondoskodik, egyik vagyon elleni cselekmény kísérleti szakban maradt, melyek az elsőfokú bíróság által

felsoroltakon kívül további enyhítő körülmények az elsőfokú bíróság által felsoroltakon kívül. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a súlyosító körülmények közül mellőzze, hogy sértetti pozícióban lévő kiszolgáltatott embereket gátlástalanul kihasználva, valamint lányáért aggódó apa sérelmére történt az elkövetés, mely a csalás tényállásának amúgy is tényállási eleme. A II.r. vádlottal kapcsolatban folyamatban lévő büntetőeljárások családi összetűzések következményei, melyeket otthon nem sikerült békésen rendezni. Felvetette, hogy esetlegesen az új büntető törvény a vádlottak esetében kedvezőbb, mert két vagyon elleni cselekmény is enyhébben minősül az új értékhatárok kapcsán.

A fellebbviteli főügyészség képviselője a nyilvános ülésen indítványát pontosította atekintetben, hogy a II.r. vádlottra vonatkozóan is indítványozta a II/2. alatti cselekmény enyhébb minősítését. Tekintettel arra, hogy az elkövetéskor a büntetés kiszabás körében a középérték még nem volt irányadó, az erre történő hivatkozást az átirat megszövegezéséből mellőzte. Az indítvány tartalmát kiegészítette azzal is, hogy a II. tényállási pontban írt vagyon elleni cselekmények miatt a hivatali visszaélés azért sem állapítható meg halmazatban, mert a megtévesztő magatartás, a jogtalan haszonszerzési szándék nem kötődik a hivatalos eljáráshoz.

Az ügyészi álláspont szerint az új törvény nem kedvezőbb egyik vádlottra sem, mert a feltételes szabadságra bocsáthatóság nem büntetés kiszabási kérdés, az elkövetéskori jogszabály alkalmazásával az indítványban írtaknak megfelelően kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását. Kitért arra is, hogy a kiskorú gyermekekről történő gondoskodást mindkét vádlott esetében enyhítőként kell értékelni, ugyanakkor a többszörös halmazat, a folyamatban lévő büntetőeljárások ténye súlyosító körülmény a korábban írtakon felül. A kiegészített bűnösségi körülmények, a bűnösség körének szűkülése, valamint egyik vagyon elleni cselekmény enyhébb minősülése alapján sem látott lehetőséget a büntetések enyhítésére egyik vádlott vonatkozásában sem.

A II.r. vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában előadta, hogy a jövőben törvénytisztelő életmódot kíván folytatni.

A másodfokú bíróság a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le az eljárást. Az ügyész a vádat perbeszédében módosította a Btk. 225.§-ába ütköző hivatali visszaélés büntetése a IV. pontban írt cselekmény vonatkozásában, ezért az eljárásra a kiemelt ügyek Be. XXVIII/A. Fejezetben írt szabályai csak a másodfokú eljárástól irányadók. Az I.r. vádlott ismeretlen helyre távozását követően megtartotta a távollévő terhelttel szemben irányadó Be. XXV. Fejezetben foglalt szabályokat. A vádlottak és tanúk figyelmeztetése törvényes volt, az eljárás résztvevői eljárási jogukat gyakorolhatták. Azon bizonyítást, amelyet a II.r. vádlott távollétében folytatott le, a vádlott jelenlétében iratismertetéssel az eljárás anyagává tette, mellyel kapcsolatosan további bizonyítási indítvány nem hangzott el.

A törvényszék a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálásához szükséges és lehetséges bizonyítékokat feltárta, azokat okszerűen mérlegelte, ugyanakkor a megállapított tényállás nem mentes a Be.351.§ (2) bekezdés b./ pontjában írt hibától, azaz hiányos, melyet a másodfokú bíróság a Be.351.§ (1) bekezdés a./ pontja alapján írt jogkörénél fogva az alábbiak szerint egészíti ki, illetve pontosítja:

A személyi részben feltünteti, hogy az I.r. vádlottal szemben további büntetőeljárás van folyamatban:

A Budapesti Nyomozó Ügyészség a 2008. október hó 20. napján elkövetett személyes adattal visszaélés büntette megalapozott gyanúját közölte 2010. augusztus hó 31. napján.

A II.r. vádlottat az eljárás tárgyát képező cselekmény után a Gödöllői Városi Bíróság a 2011. február hó 3. napján jogerős 6.B. 622/2009/28. számú ítéletével garázdaság vétsége, zaklatás vétsége és könnyű testi sértés vétsége miatt halmazati büntetésül 125.500. forint pénzbüntetésre ítélte. Elkövetési idő: 2009. január hó 18. napja.

A vádlottal szemben az elsőfokú bíróság által feltüntetett eljárásokon túl további eljárások vannak folyamatban:

A Dabasi Városi Ügyészség B. 2494/2009/7-I. számú vádiratával a 2009. április hó 1. és november hó 3. napja között elkövetett zaklatás vétsége miatt emelt vádat ellene.

A Budapesti Nyomozó Ügyészség NY.1043/2009. szám alatt különleges személyes adattal visszaélés vétsége miatt folytat vele szemben eljárást a 2008. október hó 20. napján elkövetett cselekmény miatt.

A Budapesti Nyomozó Ügyészség a 2009. novemberében elkövetett csalás büntette miatt NY. 2364/2010. szám alatt emelt vádat vele szemben.

A Ceglédi Rendőrkapitányság előtt zaklatás vétsége, a Dabasi Rendőrkapitányság előtt zaklatás vétsége, a Budapesti Nyomozóügyészség előtt csalás büntette és különleges személyes adattal visszaélés vétsége miatt folyik ellene eljárás.

A történeti tényállást (ítélet 6. oldal utolsó bekezdése első mondat) kiegészíti azzal, hogy az I.r. vádlott rendőr főtörzsőrmesterként valósította meg cselekményeit.

A 6. oldal utolsó bekezdésében rögzíti, hogy I.r. vádlott kinevezésekor megfelelő képzettséggel beosztása ellátáshoz nem rendelkezett. Az egy éves betanulási időszak után vált önálló munkavégzésre alkalmassá vált. 2009. szeptember hó 15. napján kezdte meg a bűnügyi technikai szaktanfolyamot, majd 2009. december elsejétől az ellene folyamatban lévő büntetőeljárás miatt felfüggesztésre került. Munkáját képzettségének megfelelően, átlagosan végezte. Fegyelmi eljárás nem volt ellene folyamatban, fenytve sem volt. (parancsnoki jellemzés bírósági iratok között 78. alatt)

A II/1. alatt jelzett tényállás 2. bekezdésének utolsó mondatát oly módon egészíti ki, hogy a 100.000 forintot a sértett az I.r. vádlottnak adta át.

A II/3. tényállásban az ítélet 9. oldal első bekezdésében rögzíti, hogy a pénz nem került átadásra.

A bizonyítékok elsőfokú bíróság általi felsorolása helyes, iratellenes megállapítást nem tartalmaz. Az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységével a Fővárosi Ítéltábla minden tekintetben egyetértett. Helyesen hivatkozott a mérlegelés során arra, hogy a vádlottak az eljárás során szavahihetetlenek voltak, igyekeztek saját büntetőjogi felelősségük csökkentése érdekében társuk szerepét hangsúlyozni, nyilatkozataik az érdektelen szavahihető tanúk vallomásával, a titkos információgyűjtés során beszerzett és az eljárás anyagává tett hanganyagok tartalma által cáfolható volt.

Az I.r. vádlott védője és a II.r. vádlott és védője a tényállást nem támadta, a megalapozott tényállás a másodfokú eljárásban irányadó volt.

A megalapozottan megállapított tényekből az elsőfokú bíróság néhány kivételtől eltekintve okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére néhány kivételtől eltekintve.

Osztotta a Fővárosi Ítéltábla a fellebbeviteli főügyészség álláspontját tekintetben, hogy a vagyon elleni cselekmények mellett (II. tényállásban leírt magatartások) a hivatali bűncselekmények elkövetése I.r. vádlott részéről fel sem vetődik, kifejezetten feltárta a sértettek előtt, hogy a rendőrség eljárásától elkülönülő cselekményről van szó, melyet nem mint a rendőrség állományának tagja hajt végre, hanem magánnyomozói eljárás keretében, mely egyben a sértettek megtévesztését is jelentette. Az ügyészi érvelés a specialitás viszonyára vonatkozóan ugyan téves, de helytálló tekintetben, hogy a vádlottak II. tényállási pontban írt cselekményeit a rendelkező részben pontosított minősítésnek megfelelően egységesen csalásként kellett értékelni. A bírói gyakorlat egységes tekintetben, hogy téves a hivatali visszaélés megállapítása, amikor a rendőr vádlott e minőségével összefüggésbe nem hozható módon követi el a bűncselekményt (BH 1988/336. számú jogeset).

Helyes az az ügyész álláspont is, hogy II.r. vádlott tekintetében alapcselekmény hiányában bűnsegédi bűnrészesség fel sem vetődhet.

Helyesen minősítette a törvényszék az I.r. vádlottnak a IV. tényállási pontban leírt cselekményét a Btk. 225.§-ába ütköző hivatali visszaélésként, érvelése az ítélet 23. oldal 4. bekezdésében nagyobb részben helytálló azzal a pontosítással azonban, hogy az I.r. vádlott a személyes cél érdekében történő hivatalos fellépésével e törvényhely hivatali helyzetével egyéb módon visszaél fordulatát valósította meg. A hivatalos jogosultságok törvényes előfeltételek hiányában történő igénybevétele e fordulat szerint értékelendő magatartás. ( BH 2004/493. számú jogeset)

Az elkövetéskor hatályos jogszabályoknak - melyet az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazott - egyebekben a minősítés nagyobb részben megfelelt, nehezen értelmezhető ugyanakkor a rendelkező részben írt tagolás, nem jelölte meg a törvényszék azt sem, mely minősítéshez mely tényállási pontok kapcsolódnak. A 3 rb. csalás büntetteként értékelt cselekmények vonatkozásában elmaradt annak feltüntetése, hogy a II/1. tényállási pontban írt cselekmény folytatólagosan elkövetett, míg a II/2. tényállásban jelzett cselekmény az ügyészi érvelésnek megfelelően 100.000 forintra üzletszerűen elkövetett csalás büntette, mely az 50.000 forint kárra vonatkozóan befejezett (ezáltal a rendelkező részben helyesen írtan befejezett), mely cselekmény helyes minősítése az elkövetéskor hatályos büntető törvény szerint a Btk. 318.§ (1) bekezdésbe ütköző, a (2) bekezdés c.) pont szerint minősülő, a (4) bekezdés b.) pont szerint büntetendő cselekmény. A III. tényállásban írt cselekmény esetében elmaradt a Btk. 12.§ (2) bekezdésében írt folytatólagos elkövetés megállapítása.

Tekintettel arra, hogy a 2012. évi C. törvény- továbbiakban Btk. - 2013. július hó 1. napján hatályba lépett, a másodfokú bíróságnak vizsgálnia kellett, hogy a vádlottakra az új büntető törvény kedvezőbb-e.

Figyelemmel arra, hogy a Btk. 459.§ (6) bekezdésében a vagyon elleni cselekmény vonatkozásában az értékhatárokat a vádlottakra kedvezően módosította (a kár 50.001-500.000 forint között kisebb, 500.001-5.000.000 forint között nagyobb), mely két vagyon elleni cselekmény enyhébb minősülését és enyhébb büntetési tétellel fenyegetettségét vonta maga után, míg az egyéb általános részi szabályok a középértékes büntetés kiszabás kivételével azonosak. A Btk. 80.§ (2) bekezdésében a büntetési tétel középértékét irányadóként jelöli meg, melytől eltérés lehetséges, jelen ügyben a súlyosítási tilalomra figyelemmel súlyosabb büntetés kiszabása fel sem vetődhet.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla úgy foglalt állást, hogy a Btk. 2.§(2) bekezdése alapján az új törvényt alkalmazza, mely értelemszerűen a cselekmények minősítésének megváltoztatását is eredményezte értelemszerűen.

A 2012. évi C. törvény alapján a vádlottak cselekményei az alábbiak szerint minősülnek:

Az I. tényállásban írt korrupciós bűncselekmény társtettesként elkövetett befolyással üzérkedés büntette (Btk. 299.§ (1) (2) bekezdés a.) pont), mely cselekmény büntetési tétele 2-8 évig terjedő szabadságvesztés, melyet az 1978.évi IV. törvény ugyanilyen büntetési tétellel fenyegetett.

A II. tényállási pontban rögzített cselekmények egységesen 3 rb. társtettesként elkövetett csalás büntetteként minősülnek (Btk. 373.§ (1)(2) bc) pont (3)b.) pont), melyből 1 rb. kísérlet( II/3.)1 rb. folytatólagosan elkövetett (II/1.), mely cselekmények büntetési tétele 3 évig terjedő szabadságvesztés, szemben az 1978. évi IV. törvény szerinti a korábbi minősítésnek megfelelő 1-5 évig terjedő szabadságvesztés büntetéssel.

A III. pontban feltüntetett vagyon elleni cselekmény társtettesként, folytatólagosan elkövetett csalás büntette (Btk. 373.§ (1)(2) bc.) pont (4) bekezdés b.) pont), mely 1-5 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, csakúgy, mint az 1978. évi IV. törvénynek megfelelő minősítéssel.

A IV. pontban írt hivatali bűncselekmény az I.r. vádlott vonatkozásában hivatali visszaélés büntette (Btk. 315.§ c.) pont), mely cselekmény büntetési tétele változatlan.

A büntetéskiszabás körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság hiányosan, részben tévesen rögzítette. Egyik vádlott esetében sem enyhít az időmúlás, hiszen magatartásukkal jelentősen közrehatottak abban, hogy a büntetőeljárás elhúzódott, az I.r. vádlott ki is vonta magát a büntetőeljárás hatálya alól. Ugyancsak nem enyhít II.r. vádlott részbeni beismerése, mert a bírói gyakorlat egységes ateckintetben, hogy kizárólag a bűnösség elismerésére is kiterjedő beismerő vallomás értékelhető érdemben ilyenként.

Enyhítő körülmény viszont mindkét vádlott vonatkozásában, hogy két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodnak, hogy egyik vagyon elleni cselekmény kísérleti szakban, egy másik részben kísérleti szakban rekedt. Ezen körülmények (kísérlet) nyomatéka nyilvánvalóan kisebb. Súlyosít, hogy a II.r. vádlott folyamatban lévő eljárás hatálya alatt valósította meg cselekményeit. Mindkét vádlott esetében súlyosít két vagyon elleni cselekmény folytatólagos elkövetése, valamint, hogy cselekményeik halmazatot képeznek. A büntetlen előélet a rendőr foglalkozású I.r. vádlott esetében alkalmazási feltétel, így enyhítő körülményként a védői állásponttól eltérően nem kerülhet értékelésre. Ugyanakkor helyes a súlyosító körülmények között annak megjelenítése, hogy a vagyon elleni cselekmények vonatkozásában bűncselekmények elszenvedőit ejtették tévedésbe a vádlottak együttműködve, akik közül I.r. vádlottnak éppen a bűn üldözése lett volna kötelessége, és akiben a sértettek feltétel nélkül megbíztak. Ugyanígy helyes annak súlyosító körülmények közötti felsorolása is, hogy gyermekéért aggódó apa sérelmére, kiszolgáltatott helyzete felhasználásával történt a vádlottak részéről a III. tényállási pontban írt cselekmény elkövetése, mely körülmények a vádlottak személyében rejlő fokozott társadalomra veszélyességre utalnak.

A másodfokú bíróság a kiegészített bűnösségi körülmények alapján - a bűnösség körének szűkülése, és egyes vagyon elleni cselekmények enyhébb minősülése figyelembevételével is - úgy látta, hogy a vádlottak büntetésének mértéke nem csökkenthető. A vádlottak által elkövetett legsúlyosabb cselekmény büntetési tétele 2-8 évig terjedő szabadságvesztés. A halmazati szabályok figyelembevételével (Btk. 81.§ (3) bekezdés) a büntetési tétel felső határa a legmagasabb büntetési tétel felével emelkedik, de nem érheti el az egyes bűncselekményekre megállapított büntetések felső határának együttes tartamát. Jelen ügyben a vádlottakkal szemben alkalmazandó büntetési tételkeret a halmazati szabályokra figyelemmel 2 évtől 12 évig terjedő szabadságvesztés. A 6 év 6 hónap és 4 év tartamban megállapított büntetés nyilvánvalóan nem eltúlzott, enyhítésére a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget, ezért a vádlotti és védői perorvoslatok eredményre nem vezettek.

Az új törvény alkalmazására figyelemmel a vádlottak halmazati büntetésénél a főbüntetésre utalást mellőzi kellett, mert a Btk. 33.§-a (1) bekezdésében büntetésekről és nem főbüntetésről szól, mellékbüntetésként kizárólag a közügyektől eltiltást nevesíti.

A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozata a Btk. 37.§ (2) bekezdés a.) pontja alapján börtön.

Megállapította a Btk. 38.§ (2) bekezdés a.) pontja alapján a Fővárosi Ítéltábla azt is, hogy a vádlottak feltételes szabadságra bocsáthatóságának legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő nap.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása a Btk.61. és 62.§-án alapul.

A vagyonelkobzás alkalmazása a Btk. 74.§ (1) bekezdés a.) pontján, valamint (5) bekezdésén a.) pontján nyugszik. Helyesen nem rendelt el az elsőfokú bíróság vagyonelkobzást azon vagyona, amely a büntetőeljárás során érvényesített polgári jogi igény fedezetéül szolgál. Összegét pontosítani kellett a kiegészített tények alapján, az I.r. vádlott tekintetében 150.000,-, a II.r. vádlott esetében 430.000,- forintban jelölte meg a másodfokú bíróság. E rendelkezés a súlyosítási tilalom szabályaiba nem ütközik annak ellenére sem, hogy II.r. vádlott vonatkozásában kedvezőtlenebb. A Legfelsőbb Bíróság 95/2011.BK véleménye kimondja, hogy vagyonelkobzás egyetemleges alkalmazásának nincs helye, azt a társtettesekkel szemben külön-külön kell alkalmazni arra a vagyona, amelyhez a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben jutottak.

A II.r. vádlott vonatkozásában helyesbíteni kellett a második alkalommal történő letartóztatás kezdőidőpontját, helyesen 2012. május hó 23. napjától volt előzetes fogvatartásban. (100. számú irat) A büntetés-végrehajtási intézet a befogadó értesítőn tévesen jelölte meg az előzetes fogvatartás kezdőnapját, melyet utóbb észlelt, és módosítani kért. A vádlott elfogásáról készült rendőri jelentés alapján a módosított időpont helyes, ezért az ítéltábla ezt tüntette fel. A beszámításra vonatkozó rendelkezés a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdésén alapul.

Az előterjesztett polgári jogi igények vonatkozásában a kötelezés jogcímét polgári jogi igény helyett kártérítésként kellett megjelölni a Ptk. 339.§ (1) bekezdése felhívásával.

A Be. 335.§ (1) bekezdése szerint a polgári jogi igényt a bíróság az ítéletben lehetőleg érdemben bírálja el, annak helyt ad, vagy azt elutasítja. Ha ez jelentékenyen késleltetné az eljárás befejezését, valamint a vádlott felmentése esetén, vagy ha az indítványnak a büntetőeljárásban való érdemi elbírálását más körülmény kizárja, a bíróság a polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasítja.

Polgári jogi igény elutasítására büntetőeljárásban csak akkor kerülhet sor, ha annak a Ptk.318.§ (1) bekezdésében, illetve a Ptk.334.§ (1) bekezdésében írt polgári anyagi jogi feltételei nem állanak fenn, amely a tanú által I.r. vádlott részére kifizetett összeg tekintetében megállapítható.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség azon része, amelyre vonatkozóan a törvényszék egyetemleges kötelezésről rendelkezett, vádlottak szerint megosztható, ezért a másodfokú bíróság a Be. 338.§ (1) és (4) bekezdése figyelembevételével annak viselésére az I. és II.r. vádlottakat külön-külön fele részére kötelezte.

Fentiekre figyelemmel az ítélőtábla a törvényszék ítéletét a Be. 361.§-a szerinti - I.r. vádlott távollétében folytatott - nyilvános ülés keretében eljárva az I.r. és a II.r. vádlottak vonatkozásában a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyebekben annak helyes indokainál fogva a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

**Dr. Lassó Gábor sk.**

a tanács elnöke

**Dr. Fatalin Judit sk..**

**Ujvári Ákos sk.**

előadó bíró

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 2012. szeptember hó 24. napján kihirdetett 24.B.60/2010/94. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.118/2012/10. számú ítéletével eszközölt változtatással az I.r. és a II.r. vádlott vonatkozásában 2013. szeptember hó 24. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

**Budapest, 2013. szeptember hó 24. napján**

**Dr. Lassó Gábor sk.**

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Weszely-Földvárszki Tünde, tisztviselő